

Ήταν ένας ήσυχος, σχεδόν αυτονόητος φόνος, ένα έγκλημα αναίμακτο, εκ προμελέτης, δίχως τύψεις, αναστολές κι αναβολές.

Γιατί να φανερώσει αυτή τι σκέφτεται, τι ξέρει, πόσα ξέρει, γιατί ν' ανοίξει τα χαρτιά της;

τί της έδωσε αυτός τόσα χρόνια, για να του πει καθαρά και ξάστερα, πως πάσχει από την καρδιά του;

τί της πρόσφερε εκείνος εκτός από βλέμματα υποτιμητικά και λόγια χοντρά κι ανάρμοστα μπροστά στους άλλους, για να του πει, πως πρέπει να κάνουνε πολλές εξετάσεις, να πάνε στο εξωτερικό αν χρειαστεί,

τί της έδωσε;

Της έδωσε μερικά χαστούκια κάποια βράδια, όταν ήταν μόνοι τους το συνήθιζε, Θεός ξέρει γιατί,

κι όταν άρχισε η σχέση τους, απαίτησε, να σκίσει όλες τις φωτογραφίες, που είχε με τους άντρες που γνώρισε.

Έφτασε να ζηλεύει τον πατέρα της, τ' αδέρφια της κι έναν πρώτο της ξάδελφο, αυτόν με κάποιο δίκιο, είν' η αλήθεια, γιατί όταν ήτανε πολύ νέα αυτόν τον ήθελε, τον ήθελε στον ύπνο της και στα ξύπνια της όνειρα, ακόμα και τώρα όταν τον συναντάει λίγο κυρτωμένο, έτσι γίνονται καμιά φορά τα λυγερόκορμα σώματα, ακόμα κι έτσι τον θέλει η Κλάρα.

Εκείνος βλέπει τηλεόραση, όλο και πιο συχνά παραπονιέται πως και καθιστός κουράζεται, ας κουράζεται ξαπλωτός κι ανάσκελα και μπρούμυτα, να πεθάνει στην πολυθρόνα, την ώρα που βλέπει τις αηδιαστικές ειδήσεις, ακούει συζητήσεις και ψιθυρίζει κάποιες βρισιές μες από τα ψεύτικα δόντια του, είναι καταστροφή τα γηρατειά, ένα σκέτο ναυάγιο.

Από ωραίος που ήτανε, όσο περνούν τα χρόνια

γίνεται άσχημος, ολοένα πιο άσχημος σαν να ξεπηδούν από μέσα του τα τέρατα εκείνα που τα σκέπαζε η νιότη και η καλή του υγεία. Πόσο υπερηφανευόταν για την υγεία του! σαν νάτανε στεφάνι δάφνινο στο κεφάλι του σε αρχαίους αγώνες, να το φοράει, ν' αυτοθαυμάζεται. Κυρίως όμως τον θαύμαζε η μάνα του, «η μητέρα» όπως την έλεγε, που, όταν ερχόταν στο σπίτι τους, κοίταζε τον μονάκριβό της με καμάρι και τη νύφη της με κάποιαν υποψία, σαν ν' αδυνάτισε πάλι ο Μπούλης μου, έτσι τον έλεγε, από τη μέρα που ήρθε στον κόσμο, μπούλης, ο Μπούλης.

Τώρα, πως δεν κατάλαβε ετούτος ο Μπούλης κάποια πράγματα σε σχέση με την υγεία του, ήτανε ν' απορείς, μορφωμένος άνθρωπος με τόσα διπλώματα, ξεχνούσε τα φάρμακα κι εκείνη ξεχνούσε τάχα μου να του τα δώσει, λησμονούσε τη δίαιτά του και του αγόραζε τσιγάρα πολλά, να ντουμανιάζει το δωμάτιο και να μυρίζουν οι κουρτίνες, του πήγαινε γκολουάζ, που τόσο του άρεσαν

όταν εσπούδαζε στη Γαλλία ελληνορωμαϊκή Ιστορία, καθηγητής Ιστορίας, που δεν κατάλαβε ποτέ ποιάν είχε τόσα χρόνια στο πλάι του, που δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ να μάθει έστω και μιάν ανθρώπινη ιστορία, του έβαζε και ουίσκι να πιεί, του γέμιζε συνέχεια το ποτήρι, σήκωνε και το δικό της κάθε φορά, του έλεγε, γειά σου, στην υγεία σου.

Θα πεθάνει,
κι αυτή θα φορέσει ένα ολοκαίνουργιο φόρεμα,
να περιφέρεται καμαρωτά στους δρόμους,
όχι! θα κάτσει στη βεράντα της μ' ένα αναμμένο τσιγάρο στο στόμα, να κοιτάζει ήσυχα τα λουλούδια στις γλάστρες,
έτσι θα πεθάνει ο Μπούλης, θα γλυστρίσει αργά έξω από την Ιστορία, θα τελειώσει μ' έναν μικρό ανεπαίσθητο ρόγχο, μ' έναν μορφασμό στο αξύριστο πρόσωπο και τα μακριά του νύχια στο δεξί του χέρι, μ' αυτά που έπαιζε κιθάρα, θα γραπωθούν στην παλιά πολυθρόνα με την μπλε στόφα, θα μπουν τα νύχια του στο ύφασμα καθώς θα προσπαθεί με δυσκολία ν'

αναπνεύσει, με τρόμο και φρίκη στα μάτια του να βρει κάποιον άλλον μες στο δωμάτιο, θα πιάσει το στήθος του πάνω από την μπλε ρόμπα που φοράει, θα χτυπήσει μια δυό φορές το κεφάλι του στη ράχη της πολυθρόνας, θ' απλώσει το άλλο χέρι του γυρεύοντας εις μάτην βοήθεια και θα μείνει εκεί ένα με την μπλε πολυθρόνα, να κοιτάει με μάτια γυάλινα ο Μπούλης, πέθανε κοιτάζοντας στην τηλεόραση αεροπλάνα, τανκς, χαρούμενα ροδαλά μωρά, και μια γυναίκα ημίγυμνη να του κουνάει το δάχτυλο και να του κλείνει το μάτι σαν να του λέει, έλα, έλα.

Η Κλάρα ήρθε αργά από το πλαϊνό δωμάτιο, έσβησε την τηλεόραση κι έπεσε στη μικρή οθόνη σκοτάδι, πήγε στο υπνοδωμάτιο, έβαλε πούδρα ριζιού κάτασπρη στο πρόσωπό της κι ένα κραγιόν κόκκινο φωτεινό που είχε αγοράσει για την περίπτωση, έβαψε ακόμη κι απ' έξω από τη γραμμή των χειλιών τα χείλη της, κι όσο αίμα δεν χύθηκε από το σώμα του, τόσο κόκκινο

σαν αίμα καθαρό, ήτανε το κραγιόν πάνω στα χείλη της, τόση ζεστασιά ξεχύθηκε από το κορμί της, σώμα γυναίκας ώριμης, πολύτιμο σώμα, ζεστό όσο ένα φωμί, που βγαίνει από το φούρνο, κοιτάχτηκε στον καθρέφτη, χαμογέλασε, πέρασε ήρεμα τα χέρια της στα μαλλιά της, τα χτένισε με κοκκάλινη χτένα παλιά από το παζάρι της Πόλης, κι έβαλε στο ντεκολτέ της άρωμα βαρύ γιασεμί όπως μυρίζουνε οι νεκροί μέσα στα φέρετρα.

Δεν θα τηλεφωνήσει να πει το οτιδήποτε σε κανέναν, ούτε καν στο γιό τους, που σπουδάζει στο Παρίσι Ιστορία, αργότερα, ίσως να του το πει σε λίγες μέρες, όταν τηλεφωνήσει εκείνος για να ζητήσει κι άλλα χρήματα, τελειώνει ο μήνας και δεν του φτάνουνε.

Η σιωπή στο σπίτι τους ποτέ δεν υπήρξε τόσο απόλυτη, τόσο λυτρωτική, θα πάρει από το ψυγείο μια μπύρα κρύα, παγωμένη, μπούζι, κρύσταλλο, από αυτές που έπινε κάθε βράδυ μετά τις οκτώ, θα ρουφήξει

τον αφρό αργά αργά, το παγωμένο υγρό της μύρας, σαν να ρουφάει αεράκι καθαρό, με τη χαρά της λευτεριάς, την φρενίτιδα, τη μέθη, που δίνουνε τα απελευθερωτικά κινήματα στους οπαδούς τους μετά από κάθε νίκη κάθε επιτυχημένο χτύπημα.

Το τέλος της Ιστορίας φυσικά δεν έφθασε, σίγουρα όμως έφθασε το τέλος της δικής τους ιστορίας,

αυτός,

επιτέλους ήρεμος, ανύπαρκτος, πάνω στην πολυθρόνα με στόφα μπλε, σκούρο – μπλε, ζεστό παχύ μπλε, όπως τα βαθιά νερά της θάλασσας, ποιος είπε πως είναι ψυχρό το χρώμα που τον σκεπάζει;

ακίνητος, μ' έναν μορφασμό στο πρόσωπο και το χέρι του σαν να γραπώνει τις χορδές μιας κιθάρας για να τις σπάσει, μοιάζει να κοιμάται, λίγο άσχημος, ασήμαντος, όπως όλοι οι άνθρωποι όταν κοιμούνται, δίχως προσωπικότητα, σχεδόν ένα τίποτα,

από το πόδι του έφυγε η παντόφλα και στέκει παράξενα τραβηγμένο το ένα πόδι του, λίγο

σαν να το σέρνει, ή σαν να προσπαθεί μ' αυτό να σηκωθεί.

Το σπίτι είχε μια θαλπωρή, πρώτη φορά πρόσεξε η Κλάρα πόσο καίνε τα καλοριφέρ και θερμαίνουν τον χώρο, περπάτησε στο τεράστιο διαμέρισμα, όπου δεν υπήρχε πια ούτε καν η σκιά του, το εξέταζε ένα γύρω με το βλέμμα της, όπως κάποιος μετράει τα κτήματα που αγόρασε, περπατούσε με το κεφάλι ψηλά, το στήριζε στον λεπτό της λαιμό, όπου πριν λίγο, μπροστά από τον καθρέφτη, είχε βάλει ένα πολύχρωμο περιδέραιο κι έκανε τον λαιμό της λεπτότερο και την κορμοστασιά της πιο αρχοντική, ένοιωθε ακόμα πιο ψηλή απ' ότι ήταν, ατέλειωτη, να περιφέρεται μες στα δωμάτια έχοντας για υπηκόους της τα δικά της φαντάσματα, να προβάλλουν πίσω από τα βαριά έπιπλα με όλο και μεγαλύτερο θάρρος, να περπατούν μαζί της και να κάθονται στις βαθιές πολυθρόνες, κάνοντας καθ' ένα από αυτά ότι ποθούσε τόσα χρόνια να κάνει κι ακούγονταν γέλια και ψίθυ-

ροι μες στη σιωπή να διατρέχουν απ' άκρη σ' άκρη το χώρο.

Τώρα πρόσεξε πόσο όμορφο είναι το δωμάτιο που δίνει στη μεγάλη βεράντα κι αν αλλάξει τις κουρτίνες θα γίνει ωραιότερο, με βελούδινες κουρτίνες κόκκινες, όπου μόλις ανοίξουν θα παιχτεί ένα έργο, περίεργο έργο, συγγραφέα ατάλαντου,

α-τά-λαν-του.

Η Κλάρα αποφάσισε εδώ και καιρό πως δεν χρησίμευε πια σε τίποτα αυτός, ούτε καν στην Ιστορία,

το τελευταίο άρθρο του για τον «φόνος στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία», όπου για πρώτη φορά ασχολιόταν με κάτι διαφορετικό, δεν το θυμάται καλά, δεν συγκράτησε τίποτα, δεν είχε άλλωστε και πολύ σημασία, τι θα της μάθαινε περισσότερο για τους φόνους απ' όσα ήδη γνωρίζει...

πολύ λίγο διάβαζε και τα βιβλία του, τα έβρισκε ανιαρά, αφόρητα, σχολαστικά,

πως πήρε τόσους επαίνους από συναδέλφους του πανεπιστημονικούς δασκάλους, είναι ν' απορείς!